

På kanten

Jeg oplever kunsthåndværkere som meget intuitive i deres tilgang til arbejdet og omgang med materialet. Mærkværdigvis, for i modsætning til f.eks. en kunstmaler, er keramikeren eller glaspusteren jo underlagt naturlove og de er afhængige af teknik og andre lunefulde fænomener.

Dorte virker anderledes. Ikke at hun er teknokrat eller teknik-fikseret, men man får en klar fornemmelse af at hun har en overordnet idé med det hun laver. Det har mange vel, men hos Dorte ligger den lige under overfladen. Apropos overflade, så er hun stærkt optaget af den slags.

Strukturer og overflader fascinerer mig. I øjeblikket er jeg optaget af klinte forskellige steder i landet, måske fordi jeg bor 125 meter fra Lønstrup Klint, som om ganske få år sender den forladte Maarup Kirke i havet. Jeg kan dagligt følge, hvordan havet æder sig ind på området og jeg kan stirre lige ind i årtusinders lag af ler og sand og andre jordlag, som fortæller historie. På en måde efterligner jeg de jordlag i keramikken. Også råstoffer er en stor inspirator. F.eks. gammelt jern når det forvitret og metallet kommer frem. Det giver de meget rustikke kobberfarver, som man forbinder med raku-brænding. Men ellers er jeg

...ligeglad med farver.

Jeg skal lige synke en ekstra gang, da Dorte sender den bemærkning ud i rummet. Ligeglad med farver? Man kan naturligvis mene, at hendes farvespektrum begrænser sig til jordfarver og omegn al den stund hun henter inspiration i klinte og andre jordlag, men det har nok så meget med at gøre, at hendes interesse for former og strukturer udmønter sig i store skulpturelle, næsten arkitektoniske værker. Man øjner så forskellig arkitektur som pyramider (og ja, Dorte arbejdede engang i Cairo), gotiske kirkevinduer og nyere tids Bauhaus, både i hendes skulpturer og de mindre brugs-ting. Dorte siger ofte "kollektiv bevidsthed" til mig og det begreb kender jeg godt, men hvad betyder det for hende?

Jeg bruger udtrykket om det at have en historie sammen. Vi opsamler viden og erfaring og oplevelse gennem generationer og en stor del af det er fælles. Det gælder arkitektur og det gælder symboler. Jeg har et keramisk billede, hvor jeg anvender en stiliseret spiral. Spiralen har jo en kollektiv betydning som livskraft. Det er måske lidt ur-agtigt, men , men det er fælles for alle. Jeg har også en skulpturgruppe, der er inspireret af tidevandsaflejringer på stranden. Der er en pil i hver af de tre skulpturer, én der peger til venstre, én til højre og en, der peger i begge retninger. Sådan er det jo med tidevandet. Og pilen er et stærkt symbol, der også er lejret i den kollektive bevidsthed. Eller tag pyramiderne. De har en struktur og en overflade som er mere eller mindre forvitret i dag, men de har også en kerne langt inde, et indhold. De er også en slags beholder for kollektiv historisk bevidsthed. Ligesom de kære jordlag her -

- yderst ved klinten

I det hele taget betyder det sted, Dorte har slået sig ned, meget for hendes udtryk, men længere ophold på mere eksotiske steder på kloden har også sat sig afgørende spor. Allerede under sin opvækst ved foden af Nordens største landsbykirke, Vestervig i Vestjylland blev hun optaget af keramik og derefter handlede det om hvordan hun skulle gøre den til sit liv – nåja, og så det med at komme ud i verden. "Jeg trængte til at møde andet end det nordiske univers, som jeg kendte så godt" – og samtidigt med skulle hun lære sig keramikken. Det gør hun i øvrigt stadig. Den seneste tid har hun arbejdet med salt-brænding.

Jeg er jo vokset op med traditionel dansk stentøj og noget af det vigtigste, jeg opdagede, var at selvom jeg arbejder med teknikker der kan være tusindvis af år gamle, så er keramikken foranderlig. Man kan bruge

*gamle teknikker på ny måder. Ved salt-brænding brændes stentøjet ved meget høj temperatur – 1300 grader – og undervejs kaster man en masse kogesalt ind over det. Saltet brænder sig ind og giver en helt speciel glasur, overflade. Det eksperimenterer jeg meget med. Raku-brønding handlede i det gamle Østen om at man sad og brændte den kop, som man kort tid efter skulle drikke te af. Med tiden fik den patina og blev sort af teen, men der var en sammenhæng, en historie gemt i koppen. Den teknik har udviklet sig væk fra kernen, i dag brænder vi i savsmuld fordi vi ikke har tid til at vente. Det er en væsentlig del af den kollektive historiske bevidsthed:
at alting tager sin tid! Blandt andet arbejdet med keramik...*

Interview af Evanthore Vestergaard fra kunstbogen UNIKA